

Bevillingsmyndigheden og en anden Institution Betalingspligten? Jeg vil indrømme, at det maaske ikke er heldigt, skønt jeg jeg her kan føje til, at vi dog kende Eksempler paa noget saadant, nemlig fra de nylig afdøde Menighedsraad. Men, hvis man ikke vil gaa dertil — og det kan jeg meget vel billige —, kunde jeg tænke mig omtrent følgende Ordning: Alle Ansøgninger om gratis Bespising sendes til Hjælpekassens Bestyrelse, og denne lader da Forholdene undersøge, sender de forskellige Oplysninger til Kommunalbestyrelsen tillige med et bestemt Forslag om, hvorvidt og i hvilken Udstrækning Hjælp bør ydes. Hvis Kommunalbestyrelsen da tilraader Forslaget, er det dermed vedtaget. Amdraadets eller Ministerens Samtykke burde ikke i disse Tilfælde udkræves. Hvorledes der saa skal forholdes med Refusion fra andre Kommuner og med Tilskud fra Statskassen, maa være Genstand for nærmere Overvejelse, og jeg er tilbøjelig til at tro, at Forslagsstillerne her nogenlunde bestemt truffet det rette. Hvis Kommunalbestyrelsen derimod ikke godkender Indstillingen, kunde Sagen indankes for Overøvrighedens, eventuelt Ministeriets Kendelse. Men jeg kunde ogsaa tænke mig en anden Ordning, nemlig, at disse Forhold blev afgjorte i et fælles Møde af Hjælpekassens Bestyrelse og Kommunalbestyrelsen, der da skulde udgøre én Forsamling til Behandling af disse Spørgsmaal. Denne Forsamling skulde da ved simpel Stemmefforhold tage den endelige Beslutning; hvis saa Ansøgerne maatte finde sig forurettede, skulde de naturligvis have Ret til at indanke Sagen for højere Autoriteter. Jeg maa dog tilføje, at jeg er ikke ganske klar over, om en saadan Ordning har Hjemmel i Kommunallovgivningen, men jeg formoder, at hvis den ikke har det, vil der meget let kunne gives Lovhjemmel derfor.

Efter denne Ordning skulde Lovgivningsmagten altsaa overlade Spørgsmaalet til det kommunale Selvstyre. De to Institutioner, Hjælpekassen og Kommunalbestyrelsen, vilde da have fuld Frihed og dermed ogsaa det fulde Ansvar for, at ingen fattige Børn led Sult indenfor Kommunens Grænser. Bespisingen behøvede herefter ikke at foregaa paa Skolen. Mu-

ligvis vilde det være praktisk mange Steder i Købstæderne og i enkelte Landkommuner, hvor de have Skolekøkkener, at henlægge en Del af Bespisingen i alt Fald for Skolebørnenes Vedkommende til Skolen, men jeg vilde mene, at Hjælpekassens Bestyrelse skulde have frie Hænder til at indrette Bespisingen, hvor de fandt det mest passende. Jeg kunde saaledes tænke mig, at Forsamlingshusene, som i Regelen ere forsynede med Køkken, i mange Tilfælde vilde kunne benyttes.

Det var disse Tanker, jeg havde Lyst at henstille til det kommende Udvalgs mest velvillige Overvejelse, og maa jeg tilføje, at jeg ligesom den højtærede Kultusminister nærer et oprigtigt Ønske om, at vi maa komme til et Resultat i denne Samling, saa at dette Lovforslag ikke skal vedblive at staa paa Dagsordenen i hver Rigsdagsamling.

L. Rasmussen (Ribe Amts 4de Valgkreds): Om det foreliggende Lovforslag har jeg haft Lejlighed til at udtale mig her i Tinget, baade i Fjor og i Forfjor, og jeg tror ogsaa tidligere — det er vist 3 Aar, vi have haft Forslaget til Behandling. Jeg skal derfor ikke gøre mange Bemærkninger, men begynde med at sige, at jeg i mangt og meget kan slutte mig til den sidste ærede Taler. Dersom man gaar mine Udtalelser fra tidligere Aar igennem, tror jeg, det vil vise sig, at de paa mange Punkter strejfe netop det samme, som den sidste ærede Taler har sagt. Det er da meget kedeligt for ham, og det kan ogsaa være det for mig, at den ærede Ordfører har følt sig skuffet over min Optræden i Fjor, over mine Udtalelser her i Salen og over mit Arbejde i Udvalget. Men jeg tror, der ikke er nogen særlig Grund for den ærede Ordfører til at føle sig skuffet. Mine Udtalelser her i Salen, saavel i Fjor som i tidligere Aar, have været prægede af Velvillie overfor Sagen, men af megen Skepsis overfor den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører for Forslagsstillerne tænker sig Sagen gennemført. Det har været min Stilling de tidligere Aar, og det er min Stilling endnu.

Blot det nu ikke skal gaa den højtærede Minister, som det er gaaet mig, thi han var jo ogsaa meget velvillig i sine Ud-